

Anotace

Diplomová práce se zaměřuje na doposud nezpracované téma. Zabývá se Českou vitráží od roku 1945 až po současnost. Na základě rešerše vitráží do sakrálních a veřejných prostorů či realizací vytvořených pro prezentaci Československa na mezinárodních výstavách vytváří celistvější obraz o vývoji české vitráže v uvedených letech. V první části se práce zabývá obnovou sklářství a odborný škol. Hlavní význam upírá na ateliér Josefa Kaplického na VŠUP v Praze. Zároveň zdokumentuje tvorbu sklářů a výtvarníků v 50. letech. Jako zlomový bod pro vývoj vitráží uvádí EXPO'58. Světová výstava v Bruselu měla vliv na širokou aktivitu českých sklářů v 60. letech 20. století, kteří se začali věnovat inovativním způsobem vitráží do reliéfu pomocí uplatnění dalších experimentálních forem. Dále ukazuje, že v návaznosti na nové technologické inovace se vitráž v 70. a 80. letech 20. století uplatňuje v rekonstruovaných a v nových objektech. Z textu vyplývá, že po sametové revoluci v roce 1989 nastaly změny v přístupu státu k podpoře výzdoby veřejných budov a ve stejném období vznikají soukromé umělecké sklenářské dílny a ateliéry vitráží. Narostl zájem o drobné realizace do soukromého sektoru i o nové vitráže do sakrální architektury, které se rozptýlily po Čechách.